

ДОСТУП ДО ПРАВОСУДДЯ У КРИМІНАЛЬНОМУ ПРОВАДЖЕННІ У РОЗУМІННІ ЄСПЛ

Івчук Ю.Ю.,

докторка юридичних наук, професорка,
професорка кафедри правознавства
Східноукраїнського національного університету
імені Володимира Даля
<https://orcid.org/0000-0002-0399-9126>

Анотація. У науковій роботі автором досліджено сутність доступу до правосуддя як загальної засади кримінального провадження. На підставі аналізу вітчизняної правової доктрини та практики Європейського суду з прав людини визначено особливості поняття доступу до правосуддя та відмінність його від інших суміжних категорій. На підставі аналізу практики ЄСПЛ виокремлено найбільш поширені випадки обмежень права на доступ до суду.

Ключові слова: доступ до правосуддя, доступ до суду, право на справедливий судовий розгляд.

Доступ до правосуддя є загальновизнаним стандартом міжгалузевого характеру, зміст якого закріплений у низці міжнародно-правових актів. Відповідно до п.14 ч.1 ст. 7 Кримінального процесуального кодексу України (далі – КПК України) доступ до правосуддя є загальною засадою кримінального провадження [1].

Незважаючи на загальновживаність терміну у національному законодавстві, у

науковій літературі та судовій практиці відсутній єдиний підхід до розуміння змісту категорії «доступ до правосуддя». Проблема з визначенням категорії «доступ до правосуддя» пов'язана з існуванням таких суміжних понять як «право на суд», «право на доступ до суду», «право на справедливий судовий розгляд», зміст яких у наукових працях та практиці судів розкривається у синонімічному значенні. Кучинська О.П. вважає, що з огляду на прецедентну практику Європейського суду з прав людини доступ до правосуддя ототожнюється з правом на доступ до суду та є одним із багатьох елементів права на справедливий суд, передбаченого статтею 6 Європейської Конвенції [2]. Гловюк І.В. визначає доступ до суду як наявність можливості розгляду та вирішення по суті кримінально-правового та кримінально-процесуального спору судом як на досудових (доступ до судового контролю), так і судових (доступ до правосуддя) стадіях, тому доступ до правосуддя слід розуміти як забезпечення можливості розгляду кримінальної справи по суті у судових стадіях кримінального процесу. У зв'язку з цим, на думку автора, право на доступ до правосуддя є елементом права на доступ до суду та права на справедливий судовий розгляд [3]. На думку Овчаренко О., доступ до правосуддя полягає у відсутності фактичних і юридичних перешкод для звернення зацікавлених осіб до суду за захистом своїх прав [4].

Кожен із вищезазначених підходів вітчизняних науковців у певній мірі відображає зміст поняття «доступ до правосуддя». Водночас, на нашу думку, найбільш повне з'ясування обсягу категорії «доступ до правосуддя» як засади кримінального провадження можливе виключно за умови аналізу та узагальнення правових позицій ЄСПЛ.

Варто зазначити, що положення статті 6 ЄКПЛ прямо не закріплюють поняття «доступ до правосуддя». Водночас, за результатами правозастосовної діяльності ЄСПЛ з тлумачення положень Конвенції видається можливим надати характеристику окремим елементам «права на справедливий судовий розгляд», передбаченого ст. 6 ЄКПЛ, які змістовно пов'язані з категорією «доступ до правосуддя».

Засновуючись на предметі та цілях Конвенції у справі «Голдер проти Сполученого Королівства» ЄСПЛ зазначає, що «право доступу до правосуддя є одним із невід'ємних складових права, гарантованого статтею 6 п. 1 Конвенції». На думку Суду, «...було б немислимо, щоб стаття 6 п. 1 містила докладний опис наданих сторонам процесуальних гарантій і не захищала насамперед того, що дає можливість практично користуватися такими гарантіями - доступу до суду»[5]. ЄСПЛ одночасно з використанням поняття «право доступу до правосуддя», у подальшому також використовує у рішенні таку категорію як «доступ до суду». Незважаючи на схожість цих двох понять, на нашу думку, категорії «право доступу до правосуддя» та «право на доступ до суду» мають відмінне значення в аспекті їх застосування у сфері кримінального процесу.

Право на доступ до суду полягає у можливості звернення особи до суду як до інституції, встановленої законом. При цьому, згідно з існуючою практикою ЄСПЛ орган влади, який не є судом держави, для виконання статті 6 § 1, може розглядатися як «суд» у змістовному значенні цього терміну. Водночас, згідно положень ст. 124 Конституції України правосуддя в Україні здійснюють виключно суди. Відповідно до ч. 1 ст.30 КПК України «у кримінальному провадженні правосуддя здійснюється лише судом згідно з правилами, передбаченими цим Кодексом»[1]. З урахуванням особливостей кримінального провадження, під правом доступу до суду варто розуміти можливість звернення особи до суду у класичному розумінні, як до державної інституції, встановленої законом, оскільки здійснення правосуддя у кримінальному провадженні іншими органами виключається. Водночас, під правом доступу до правосуддя варто розуміти не лише формальну можливість звернення до суду як до інституції, а й можливість особи брати активну участь під час судового розгляду у кримінальному провадженні. У такому значенні право доступу до правосуддя є більш широким за змістом та включає у себе право доступу до суду, та має тісний взаємозв'язок з такими засадами кримінального провадження як публічність, гласність і відкритість судового провадження, забезпечення

права на захист та рівність перед законом і судом.

У практиці ЄСПЛ поняття «права доступу до правосуддя» не набуло широкого вжитку у зв'язку з втіленням ідеї доступу до правосуддя у таких елементах права на справедливий суд, як справедливість, публічність, рівність, порушення яких зазвичай є окремим предметом розгляду ЄСПЛ за заявами. Натомість, особливу увагу ЄСПЛ приділяє питанню доступу до суду та легітимності обмежень права на доступ до суду. Зокрема, ЄСПЛ у справі «Карт проти Туреччини» зазначає, що «...право кожного обвинуваченого у вчиненні кримінального правопорушення на розгляд його справи судом не є абсолютним, а підлягає непрямим обмеженням...»[6]. Водночас, на думку Суду «...ці обмеження не повинні обмежувати здійснення права таким чином або до такої міри, щоб порушити саму суть права. Вони повинні переслідувати законну мету, і має бути розумна пропорційність між використаними засобами та метою, яку потрібно досягти»[6].

На підставі аналізу практики ЄСПЛ можна зробити висновок, що найбільш поширеним видом обмежень права на доступ до суду є процесуальні обмеження, які полягають у закріпленні у національному процесуальному законодавстві обмежень щодо строку звернення до суду, а також підстав для перегляду справи судами вищої інстанції. Так, у справі «Дорадо Баульде проти Іспанії» заявник стверджував, що його право на перегляд вироку судом вищої інстанції було порушено, оскільки рішення апеляційного суду підлягало судовому перегляду Верховним Судом (шляхом касаційної апеляції) на дуже обмежених правових підставах, коли не було можливості переоцінки доказів, оскільки всі фактичні висновки суду нижчої інстанції вважались остаточними. ЄСПЛ, визнаючи скаргу заявника явно необґрунтованою, зазначив, що «...Договірні Держави володіють широкою свободою розсуду для визначення того, як має здійснюватися право, гарантоване статтею 2 Протоколу № 7 до Конвенції, яка визначає обсяг права на апеляцію у кримінальних справах. Таким чином, перегляд судом вищої інстанції обвинувального вироку може стосуватися як фактів, так і питань права або обмежуватися виключно питаннями права»[7].

Про порушення національними судами положень п.1 ст.6 Конвенції ЄСПЛ дійшов висновку у справі «Герен проти Франції», у якій заявник стверджував, що рішення про визнання його апеляційної скарги з питань права неприйнятною на тій підставі, що він не виконав ордер на його арешт, порушило його право на доступ до суду. Згідно з обставинами справи, касаційний суд визнав апеляційну скаргу з питань права неприйнятною на тій підставі, що «із загальних принципів кримінального процесу випливає, що засуджена особа, яка не виконала ухвалу суду, не має права діяти через представника для подання апеляційної скарги з питань права»[8]. Відповідно до параграфу 43 рішення «...Суд може лише зазначити, що, коли апеляційна скарга з питань права визнається неприйнятною лише тому, що апелянт не здався під варту відповідно до ухвали, оскаржуваної в апеляційній скарзі, ця ухвала змушує апелянта заздалегідь піддати себе позбавленню волі, призначеного за рішенням, що не є остаточним. Це порушує саму суть права на апеляцію, покладаючи непропорційний тягар на апелянта, тим самим порушуючи справедливий баланс, який має бути досягнутий між законною турботою про забезпечення виконання судових рішень, з одного боку, та правом доступу до касаційного суду та реалізації прав захисту, з іншого»[8].

Легітимність обмеження доступу до суду у зв'язку з пропуском засудженим строків на перегляд вироку була предметом розгляду ЄСПЛ у справі «Маресті проти Хорватії». Заявник стверджував, що рішення національного суду, яким було відхилено його клопотання про перегляд остаточного судового рішення з підстав пропуску строків перегляду, були помилковими, оскільки апеляційна скарга фактично була подана у відповідний строк. На думку заявника, суддя, який вирішив відхилити апеляцію, повинен був взяти до уваги дату вручення оскаржуваного рішення захиснику заявника, а не дату, коли воно було вручено його матері, у якої діагностовано шизофренію. Дійшовши висновку про порушення права особи на доступ до суду, ЄСПЛ звернув увагу, що «...хоча

строки в принципі є законними обмеженнями права на суд, спосіб, у який вони були застосовані в конкретній справі, може призвести до порушення пункту 1 статті 6 Конвенції». Суд зазначив, що «національні суди зробили свої висновки, не заслухавши жодних свідчень матері заявника та не оцінивши її психічний стан. З огляду на характер її хвороби, Суд вважає, що необхідно було довести її здатність розуміти характер судового рішення, яке вона отримала від імені заявника, та необхідність передати його заявнику»[9].

Підсумовуючи вищевикладене, можна зробити висновок, що доступ до правосуддя – це загальна засада кримінального провадження, яка передбачає не лише формальну можливість звернення до суду як до інституції з метою ініціювання провадження, а й можливість учасника процесу брати активну участь під час судового розгляду. У практиці ЄСПЛ категорія «доступ до правосуддя» не набула широкого вжитку, водночас Суд приділяє значну увагу поняттю «право на доступ до суду», яке, на нашу думку, є вужчим за змістом та частково відображає сутність ідеї доступу до правосуддя. Право на доступ до суду не є абсолютним та може бути обмеженим, засновуючись на принципі пропорційності. Дослідження практики ЄСПЛ дають змогу виокремити серед найбільш поширених процесуальні обмеження права на доступ до суду, які полягають у закріпленні у національному процесуальному законодавстві обмежень щодо строку звернення до суду, а також підстав для перегляду справи судами вищої інстанції.

Список використаних джерел:

1. Кримінальний процесуальний кодекс України : Кодекс України від 13.04.2012 р. № 4651-VI : станом на 28 берез. 2024 р. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/4651-17#Text> (дата звернення: 23.03.2024).
2. Кучинська О., Щиголь О. Поняття та зміст доступу до правосуддя в кримінальному процесі України. *Вісник кримінального судочинства*. 2019. № 3. С. 20-30. URL: <https://doi.org/10.17721/2413-5372.2019.3/20-30> (дата звернення: 20.03.2024).
3. Гловюк І. В. Доступ до суду у кримінальному процесі: проблеми теорії. *Часопис Академії адвокатури України*. 2011. Т 4. № 2 (11). С. 1-7. URL: <http://epub.aau.edu.ua/index.php/chasopys/article/view/466/486> (дата звернення: 20.03.2024).
4. Овчаренко О. М. Доступність правосуддя та гарантії його реалізації : монографія. Харків : Право, 2008. 304 с. (дата звернення: 20.03.2024).
5. Case of Golder v. The United Kingdom (Application no. 4451/70). URL: <https://hudoc.echr.coe.int/eng?i=001-57496> (дата звернення: 20.03.2024).
6. Case of Kart v. Turkey (Application no. 8917/05). URL: <https://hudoc.echr.coe.int/eng?i=001-96007> (дата звернення: 20.03.2024).
7. Dorado Baúlde v. Spain (Application no. 23486/12). URL: <https://hudoc.echr.coe.int/eng?i=001-157557> (дата звернення: 20.03.2024).
8. Case of Guérin v. France (Application no. 25201/94). URL: <https://hudoc.echr.coe.int/eng?i=001-58204> (дата звернення: 20.03.2024).
9. Case of Maresti v. Croatia (Application no. 55759/07). URL: <https://hudoc.echr.coe.int/eng?i=001-93260> (дата звернення: 20.03.2024).

Abstract. In the scientific work, the author investigated the essence of access to justice as a general basis of criminal proceedings. Based on the analysis of domestic legal doctrine and the practice of the European Court of Human Rights, the features of the concept of access to justice and its difference from other related categories are determined. On the basis of the analysis of the ECtHR's practice, the most common types of restrictions on the right to access to the court are singled out.

Key words: access to justice, access to court, right to a fair trial.